

Seyran Səxavət - 75

"Aralıdan baxanda Yer kürəsi çürük toxuma oxşayırdı - yaxından baxanda isə oxşamırdı - eləcə çürük idi. Və bu an bu çürük toxumun içindəki milyardlarla toxum da çürüyürdü - ağac toxumu, çiçək toxumu, adam toxumu..."

Alına yazılanları kağıza köçürən adam...

...Və Sənin ruhun rahatlıq tapa bilmir... çünki biz hələ fərqi varmasaq da, Sən bu acı gerçəyi bilir-sən. Bilirsən ki, bir gün gələcək, "bu çürük toxum - Yer kürəsi fırlana-fırlana yorulub üzü qibleyə dayanacaqdı və bundan sonra bir də yer üzünə yaz gəlməyəcəkdi, toxumlar cücərməyəcəkdi..."

Bəşərin və bəşəriyyətin sürükləndiyi uçuruma baxırsan. Həyatın ağrıyır... Ruhun əzablar içində qovrula-qovrula gücün yazmağa çatır. Hə, bir də pozmağa...

Yazırsan... Bilə-bilə ki, "Səni Səndən savayı kimsə anlamayacaq..." - yenə də bir inamla, nə zamansa Səni anlaya biləcək birinin içində işıq yandırmaq ümidilə yazırsan... Yazıya pozu olmadığını da bilir-sən... Amma bütün bunları bilə-bilə əlinə "daban daşı" alıb alına yazılanları pozmağa çalışırsan. Əzablıdır, deyilmi?!

Şahmat taxtasına oxşayır Dünya... Ağ və Qara... Fiqurlar ancaq şahmat taxtasının üstündə nəyisə həll etmək iqtidarındadırlar... İndi hər şey mahiyyətini - şəklini, formasını, məzmununu elə dəyişib ki, böyük-lərin oyununa mən bu az yaşım ilə sadəcə Mat qalırım... Qaraların sayı durmadan necə artırsa, baxanda adamın gözü alacalanır. Qaralar artıqca "taxta" qaranlıqlaşır. Ağ xanalar-dan "Ağ yol"a çıxan keçidi tapa bilmir adam...

Məchulluqlar içində sual işarəsi kimi başımı aşağı dikirəm: görəsən, Biz uduzmuşuq?! - bu yük rahat buraxmır adamın ruhunu...

-Yox, əsla! Biz məğlub deyilik. Oyunu qazanmadan çıxmış ola bilərik. Maddi nələrimizsə olmaya bilər. Amma nə yaxşı ki, YAŞADIQLARIMIZ TANRININ ALNIMIZA YAZDIQLARI KİMİ TƏRTƏMİZDİR... Və belə məğlubiyətlər yüzlərlə qalibiyyətdən daha şərəflidir...

Hər şeye rəğmən üzün aydınlığa doğru yola çıxmışıq... O yolu getmək üçün yolun öz uzunluğu boyda əzab-lara qatlaşmağa dəyər. Qaranlıqlaşan dünyada çiyini bizə sipər edən, ümidimizi öləzəməyə, həyat eşqimizi sönməyə qoymayan - nurdan yoğun olmuş Göy adamları var, nə yaxşı ki... Onların işığına tutunub yaşaya bilirik...

"Bu yaşım da başa düşməmişəm ki, belə adamların Yerdə nə işi var? Bəlkə, onları göndəriblər ki, Yerdəkilərin işini sahmana salsınlar, onların üzünü Allaha tərəf çöndərsinlər - yoxsa, göylər adamının Yerdə nə iti azıb ki?!"

Göy adamları zamanın nəbzini tuta - zamanla ayaqlaşma bilmir. Bunu bacarsaydılar, onlar da hamıya oxşayardılar, olardı sıradan adam...

Zamana sığışmayan - zamanla, mühitlə əlbəyaxa olan adamlar özlərinə oxşayırlar. Və özlərindən - Adam olmaqdan daha çox Söze ox-

şayırlar - Seyran Səxavət kimi...

Hə, bir də Qapıya... Qapı müqəddəs şeydi... Seyran Səxavət belindən gəldiyi Söze oxşadığı qəder həm də Qapıya oxşayır. Dünyanın bütün eybəcərliklərinin, yolunu azanların, özünü itirənlərin üzünə çırpılan, yaxşılardan, doğruların üzünə daim açıq olan, Haqqın yolunda bütün ömrü boyu təmənnsiz xidmət göstərən, həm də qucaq açdığını Qala kimi qoruyan, işığa sarı açılan Tanrı Qapısına...

Özümü qanandan Onu elə Qala qapısı kimi görmüşəm - alınmaz, əyilməz... Bircə Sözü qabağında diz çöküb...

Yaşatmağı bacarmaq hər kişinin işi deyil, yaşananları ağ kağızın yad-daşında əbədiləşdirmək can üstə olan adama dirilik suyu vermək kimidi. Bunu bacarmaq üçün Seyran Səxavət olmaq lazımdı.

Öz balasından ötrü bir kəsin qapısını döyməyib, bir kəsə ağız açmayıb yalnız Sözü xətrinə hər cür fə-dakarlığa təmənnsiz qucaq açmaq üçün Seyran Səxavət olmaq lazımdı.

Üzünün nurunu sözlərinə töküb bütün yaxşılıqlara yol salmaq - Qapı açmaq üçün Seyran Səxavət olmaq lazımdı.

Qismətinə yazılan adamları Allahın verdiyi pay kimi əzizləmək üçün Seyran Səxavət olmaq lazımdı.

Sən bizim qismətimizə yazılan Tanrı payısan, Ustad!...

Nə yaxşı ki, Varsan! - deyər bil-diklərimiz bizə Taleyin ən gözəl qismətidir. Dedikləri Söz isə bizə əmanətdir - Tanrının əmanəti...

Yaxşı ki, Varsan, Ustad! Yüz yaş! Var ol!

Sözü müqəddəsliyini Bəylər dədənin, Əsgər kişinin, Zərif ananın ruhu təkin ağırlayıb-əzizlədiyin üçün Var ol!

Bütün qəlbimlə inanıram ki, Səni dinləyəndə - anlayanda Biz təmizlə-nəcəyik...

Həyatımızı zəhərləyən Məmmədağlıları, Salehləri, Zülfəliləri sü-pürüb yolumuzdan ata bilsək, "ət taxtası"nda əzilmədən "dəyirmanın boğazında" n keçə biləcəyik.

Xəstə təfəkkürləri ciddi ədəbiyyatın sağalda biləcəyini anlaya bilsək, Biz təmizlə-nəcəyik...

"İt həqiqətləri" ilə "adam həqiqətləri" arasındakı sərhəddi aşma bilsək, Biz təmizlə-nəcəyik...

Biz o müqəddəs yola - Aydınlığa, aydınlanmağa doğru gedirik.

Qapı müqəddəs şeydi... Qapı hamının üzünə açılır...

Biz Səni anlayanda, Səndən keçib durulanda Həqiqətə çatacağıq, Ustad! - Qapı üzümüze açılacaq, Yolumuz Aydınlanacaq...

Yolumuzun başında Sən varsan, Səndən keçib durulacağıq, Ustad!

Yolçu yolda gərəkl! Qapımız bağ-lanmasın... Yolumuz aydın olsun!

**Xəyalə Zərrabqızı
Filologiya üzrə fəlsəfə doktoru**